

Publicerad 2008-10-09 01:42 av Banister Baull

Ett heligt krig.

Hon frågade mig hur det skulle gå för henne,
jag svarade henne,
"lilla flicka, ingen fara.. jag ska göra dig rik,
jag ska dö ung,
för dig att bli förmögen på att tala om mig".

Och ni som säger att det är mitt riktiga
jag som talat,
att jag är ett svin,
som utnämnt mig själv till ett missförstått
geni, ett lidandets gud -
ni vet inte vad ni talar om,
ni vet inte om att jag har slagits,
varje dag och varje natt,
mot detta missförstådda geni,
detta lidandets gud,
och stoltserar endast med kampen som sådan,
kriget! -
mina sårade ben,
blodiga armar och lemlästade kropp,
min vilda frisyra,
mina eldiga blickar,
nog, jag har krigat! Är jag inte vacker, trots allt?

Livet är min trofé,
överlevnaden priset jag vann, skrivandet
tjänar endast som syfte för mig att ta del av det,
detta pris,
smaka segerns sötma, till att hämta
kraft för min fortsatta
kamp mot döden skildras inte
av orden, utan av radernas
mellanrum; om detta krig handlar
min ord!

Jag vill berätta om er vem jag är,
genom att skildra mina fienders blickar
för att döda mig, härma deras
svordomar om att jag, inte skulle ha någonting,

värt att berätta om! Det må vara att jag skapat
dessa fiender själv, med pennan eller utan
den, men också så,
dom har skapat mig!

Mina dikters gudomlighet,
härrör från min frånvaro av den, mitt sätt
att skriva om mig själv, inte som en
Messias; vid min krubba kom inga heliga
män! - begav jag mig av redan vid unga år,
till de heliga männens stad, att jag inte föddes
som en Messias betyder inte att jag
inte ska dö som en!

Med modet jag uppbringat, stoltserar jag;
det mod som krävs,
för att ge sig in i ett slagsmål,
mot ett geni, en gud,
det heliga krig som jag varje kväll,
utkämpas framför spegeln och vars helighet,
består av att göra lidandets gud,
mänsklig nog att hugga huvudet av -
har jag blivit min egna gud, fanbäraren,
härföraren i ett korståg, som plundrar och dödar,
för att bevisa att ingen gud finns! Inte ens jag!

Det är mina begränsningar jag hyllar,
håller kära,
och så värnar om,
min kärlek till dom, obegränsad -
att jag vet min plats här på jorden,
betyder inte att jag tänker stanna där,
men att jag har någonting att fly bort ifrån,
att jag känner till min futtiga känsla för ord,
betyder inte att jag att jag inte känner,
för orden jag skriver ner,
några stora känslor;
sanningen är den att jag känner,
de allra största av alla stora känslor,
för dom, och som förkunnar för mig,
min underlägsenhet gentemot dom;

att det är i mina begränsningar,
jag ser min skepnad och på samma
gång blir varse om,
att frånvaron av talang är min största tillgång;

att veta att jag ingenting är,
ingen Shakespeare,
ingen Dante,
ingenting sånt där,
och att ändå skapa,
ett verk,
ett epos,
med vilket jag ämnar att spränga litteraturen,
i tusen bitar och ändå mer,
samma pussel men med ett nytt motiv,
av döda poeters ansikten,
ska jag skapa mitt självporträtt,
skarva, skära,
tälja och bryta itu;
litteraturen handlar inte om de odödliga,
författarna, utan om de dödliga
ynglingarnas, drömmar om odödlighet,
som skrynklade papper i bakfickorna,
begravda levande, förtappade, snart
döda! Litteraturen handlar om såna som mig!

Och det har jag lärt mig,
att den största poesin,
inte uppkommit ur de största poeternas pennor,
men ur dom små poeternas,
naiva tro,
på att dom,
kan skapa något större än vad någon annan skapat förut!

Det epos som kommer att spränga
litteraturen i bitar,
handlar alls inte om att skriva bra eller dåligt,
men om att slåss,
och besegra,
eller att slåss,
och förgås,

om att slåss mot överlägsna,
övermänskliga,
fiender! I detta slagsmål, denna, den förnämliga
litteraturens förintelse är jag han som
blir slagen på!
Just så!
Just så!

Ser ni, min kamp?
Hur jag bär pennan i min hand,
och förbrukar all världens bläck, trots att
det finns poeter större än jag, som
gråter sig själva till sömns,
var natt - Afrikas bläcklösa barn, som
har saker viktigare än jag,
att berätta om! Tror ni inte att jag känner till allt det där?
Tror ni inte att jag vet? Att jag slåss,
hur kan ni inte se! Att varje ord,
är ett slagsmål,
för att behålla pennan i min hand!

Bikten, dikten:

Har jag gått in i väggen nu? Vad är det här?
Har jag lämnat litteraturen? Poesin?
Likt en Arthur Rimbaud, hungern efter hungern,
har den mättats av? Hallå?

En fet och förnöjd man! Som nöjer sig
med att skratta åt livet! Nej! Jag är ingen sådan man!
Jag ser alls ingen fetknopp framför spegeln!
Jag är inte slut!
Jag slåss fortfarande! Om inte längre,
hungrig, så slåss jag mot mättnaden!

I hjärnan bubblar tankar!
Krigar, mot varandra, ett krig,
min kropp är ett slagfält! Av tankar!
Som slåss för att döda! Och Gud,
bara du vet vad som hända skall,
när tankarna en dag inte längre får plats,

innanför hjärnbalkarna, men ens du?
Vågar du verkligen veta? Jag ser,
jag ser städer lemlästade av mitt saliv!
Mina knogar, tatuerade in i folks pannor!
Mina skrik, få träden att falna, rosta, smulas sönder,
falla itu! Löven att skrynklas! Min blick,
få stjärnor att explodera!

Det här är ingen lek med ord!
Jag dirigerar inte med pekpinnar!
Jag slåss med pennan som ett svärd,
det är min kuk ni ser! Så dansa då!

Mina händer smutsiga, naglarna avbrutna,
jag är inte slut! Mig slipper ni inte!

Ni tror ni känner mig,
nej!

Ni känner mig inte!
Ni står i mina fotspårs kratrar,
i mina skuggors,
solförmörkelser,
och ni säger,
"det måste vara en jätte på denna jord,
som vi ännu inte har sett!"

Ni känner mina skuggor,
som det jag lämnat efter mig,
trasiga människor,
döva,
brända barn,

så ska jag välla ut över världen
och skrämma er,
med en näve full av damm!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Banister Baull med Poeter.se id #17038 innehar upphovsrätten